

ZONDER HET MAKEN HOUDT HET LEVEN BIJNA OP

Een interview met Kitty Korver, door Salam Kadhim

Op vrijdag 17 mei mogen we Kitty Korver als nieuwe exposant verwelkomen in het gemeentehuis van Urk, en ik mocht haar alvast ontmoeten. Ik vond het spannend, een gevestigde kunstenares met een CV waar je U tegen zegt. Niet alleen heeft ze al flink wat exposities en prijzen achter de rug, ze is zelfs samen met haar echtgenoot Leo organisator geweest van een rondreizende expositie, speciaal gericht op sculpturaal vilt. En jeetje, wat een talent, wat een kracht en bovenal: wat een warmte. Ik voel me vereerd dat ik vast een tipje van de sluier mag doen, voordat u de expositie kunt komen bezoeken. Ik word ontzettend open ontvangen bij Kitty en Leo thuis. “Heb je niets tegen katten?” wordt me gevraagd, waarop ik ietwat overenthousiast reageer met “nee absoluut niet!”, tsja - stiekem ben ik een kattengek. De kat ligt er heerlijk knus bij, en ik voel me direct thuis. Die spanning die ik had is totaal verdwenen. Tegenover mij zitten Kitty en Leo, in de woonkamer waar Kitty haar kunstwerken als vanzelfsprekend aan de muur hangen. Ik zeg ‘als vanzelfsprekend’ omdat het werk zo perfect past in een huis, of liever gezegd: in een thuis.

Kitty haar kunstwerken zijn bijzonder om te zien. Een aantal van de werken doen me denken aan mandala's, ze zijn gemaakt met dezelfde geometrische perfectie – maar toch is er duidelijk een diepere laag aanwezig. Kitty is zichtbaar een geboren keramist. Vol trots laat ze mij haar oudere keramieken werken zien, waarbij ze gebruik heeft gemaakt van een giettechniek in een – uiteraard – zelfgemaakte mal. We bekijken samen een kopje, waarin haast wel een afdruk van een knijpbeweging van twee vingers te zien lijkt te zijn. Ik heb persoonlijk de associatie met de wil van het vormen van de wereld naar het lichaam, een gevoel dat ik zelf soms heb, om het lichaam of de geest te kunnen ontlasten.

Tien jaar geleden is Kitty gestopt met het werken met keramiek, zeer zeker niet omdat ze het niet meer wilde, maar gewoonweg omdat het werk eromheen teveel energie kostte. Toch bleef die kunstenaarsziel

aanwezig, en heeft ze na een tijdlang zoeken het viltten gevonden om toch het maken door te kunnen zetten.

Een kunstenaar moet maken, zonder het maken houdt het leven bijna op, zo zijn we het met elkaar eens.

Het werken met klei is zwaar werk. Je werkt in een enigszins vieze omgeving die altijd stoffig is, je maakt gebruik van vele gereedschapjes en die moeten daarom, hoe kort je er ook mee werkt, steeds schoongemaakt worden tezamen met de werkruimte. Ook moet het werk waar je mee bezig bent tijdens het werkproces steeds beschermd worden tegen uitdroging. Dit kostte Kitty alles bij elkaar teveel energie. Hier gaf vilt de uitkomst en de energie om verder te gaan, om te blijven maken. Vilt is een zacht materiaal en licht van gewicht. Het geeft geen troep en je kunt het altijd weer pakken of wegleggen. Het mooiste is dat je er zo lang aan kunt werken als je wilt.

Dit laatste blijkt bijna wel het belangrijkste voor Kitty, want oh wat is ze perfectionistisch. Haar viltwerken zijn zo glad ogend, dat het bijna niet meer van klei te onderscheiden valt, en toch is bij dichtere benadering ook een prachtige zachtheid aanwezig. Dit contrast zie ik in haar werk, en in haar persoonlijkheid, steeds weer terugkomen. Er huist een enorme kracht in de werken, maar daarnaast is er toch een zekere fragiliteit aanwezig. Dit maakt dat de werken niet simpelweg decoratief zijn, maar een diepere betekenis meedragen.

Ik ben iemand die altijd met haar handen wil 'kijken', en als ik het niet meer volhoud vraag ik of ik een werk mag aanraken, maar deze werken zijn zo perfect dat ik het absoluut niet durf. Gelukkig maar, want dit zou blijkbaar ook zeker niet op prijs gesteld worden – ik denk dat we wel mogen spreken van een klein trauma!

Kitty vertelt over een succesvolle groepsexpositie van de viltvereniging, waar er van iedereen een of twee werken hingen. Hier hebben vrijwel alle +/- 1000 bezoekers, textielhobbyisten, haar viltwerken aangeraakt. Het resultaat: de werken waren totaal ontdaan van hun perfectie, en flink beschadigd. Want ondanks dat het enorm sterk lijkt, blijkt het materiaal hier echt niet tegen te kunnen. Gelukkig is hier van geleerd, en als je toch straks bij de expositie graag wilt voelen, dan zijn er speciale tastlapjes beschikbaar gesteld om het materiaal aan te kunnen raken.

Kitty wisselt de negatieve en positieve vorm af, snijdt weg en voegt weer toe. Haar voorliefde voor grafische vormen zie je duidelijk terug in de geometrie van haar werk.

Niet alleen de viltwerken zelf zijn een lust voor het oog, ook de constructie die achter de werken zit is prachtig om te zien.

Aanvankelijk maakte Kitty de wandobjecten als zijnde schalen, maar dankzij een vriend die steeds maar weer hamerde op het feit dat ze volgens hem aan de muur moesten hangen, mogen wij de komende expositie in de huidige vorm bekijken. Omdat Kitty bij het ophangen natuurlijk te maken kreeg met de toch aanwezige zachtheid van het materiaal, moest er een constructie gemaakt worden die ervoor zorgde dat het materiaal zijn vorm zou behouden tijdens het hangen aan de muur. Deze constructie, door Kitty zelf ontworpen en geïnspireerd op een Finse watertoren, zijn door haar echtgenoot Leo gemaakt. Leo heeft groot technisch inzicht dankzij zijn werk als bouwer van ligfietsen en velomobiels, en kon aan de hand van het ontwerp over de technische uitvoering nadenken. Ook de ‘voering’, die verwijst naar haar keramische verleden, heeft in de ophangconstructie een belangrijke plek gekregen.

Hoewel de foto's al prachtig zijn om te zien, kan ik met de volste overtuiging zeggen dat het echt nodig is de werken in het echt te bekijken. Wat op foto's niet zichtbaar is, is de prachtige subtiele dieptewerking die Kitty aan haar werken heeft toegevoegd. Het ene deel ligt dieper dan het andere, en er zijn werken waar de wol meer als een soort haar aandoet. De haar-achtige delen verwijzen naar zenuwuiteinden, die op hun beurt natuurlijk zowel naar het lichaam verwijzen als naar prikkels van buitenaf.

Deze inhoudelijke betekenis komt terug in een functionele ontdekking. De kunstwerken blijken bij het hangen in een gehorige ruimte namelijk een positieve akoestische invloed te hebben. Toen Kitty vertelde over haar verwijzing naar zenuwuiteinden legde ik zelf gelijk een verband met de functionele invloed van de werken. Kitty is zeer gevoelig voor prikkels, en daarom vind ik het zo prachtig dat deze werken kunnen helpen prikkels te verzachten. Kitty had hier zelf nog niet per se bij stilgestaan, wat voor mij weer bevestigt hoe fijn

gesprekken over kunst kunnen zijn. Kunst vertelt iedere kijker weer iets anders, omdat ieders belevingswereld en referentiekader weer anders is. Juist daarom ben ik ook iedere keer weer blij met de gesprekken die ik met kunstenaars mag voeren ter voorbereiding op de exposities. Is het niet heerlijk hoe we allemaal zo verschillend zijn? Kitty probeert zichzelf steeds weer te vernieuwen, en brengt nu de keramiek weer terug in haar werk. Als een soort banketbakker maakt ze porseleinen vormpjes door ze op een gipsen vlak te spuiten. Dit doet ze met een rubberen spuitbol met tuit, waarna de vormpjes worden afgebakken. Uiteindelijk plaatst Kitty met een heel eigen techniek de vormen op de vilten werken. Deze toevoeging maakt dat er een extra dimensie in haar werk ontstaat. Toch is het tegelijkertijd een uitdaging, zowel geestelijk als lichamelijk, want hoe graag ze de controle ook heeft, kan het bij het maken van deze objectjes makkelijk fout gaan. Dan rest enkel nog de keuze, gebruik ik het of niet? Het meest bijzondere aan ons gesprek vind ik hoe bescheiden Kitty is, ik moest deze avond echt mijn best doen om het gesprek nog een beetje op haar werk terug te laten komen. Deze geweldig warme persoonlijkheid had namelijk veel meer interesse in mij en mijn werk. 'Hoewel ik wel teken en schets op een meer design-achtige manier, heb ik niet echt talent voor tekenen naar de natuur' vertelt Kitty, en voegt daaraan toe: "Tekenen in de klassieke zin van het woord is niet mijn kracht, vooral ook omdat ik het dan wel heel goed zou willen doen, en dat is het dan niet". Dit alles zegt ze bijna beschaamd voor het gemis aan dit specifieke talent, terwijl ik ongekend respect heb voor haar manier van werken, haar constante drive en haar eindeloze kracht om te blijven maken. Hier merk ik ook weer haar perfectionisme op, want als ze iets doet, moet het wel goed! Waar men bij vilt vaak denkt aan oudere dames die hobbymatig lekkere slofjes, sjaals en knuffeltjes vilten, bewijst Kitty dat vilt zeker niet oubollig is, en echt in de categorie kunst thuishoort. Het ambacht dat Kitty toepast is uniek, en kon alleen maar ontstaan vanuit haar levenservaring als kunstenaar én als mens. Binnenkort verhuist Kitty samen met haar man vanuit de Nagele naar Twello, wat zonde om zo'n kunstenaar in onze omgeving te verliezen, maar gelukkig waren we nog net op tijd om haar te ontmoeten en haar te laten exposeren in ons gemeentehuis. Het

bezoeken van de expositie en het ontmoeten van deze kunstenares is absoluut de moeite waard, en wij willen u dan ook van harte uitnodigen voor de opening op vrijdag 17 mei om 20.00 uur in het Gemeentehuis te Urk. Onder het genot van een hapje en een drankje kunnen de werken bewonderd worden en kunt u uiteraard in gesprek gaan met de kunstenares. **Ik kijk er enorm naar uit, zie ik u daar?**

EXPOSITIE KITTY KORVER • MOOI ANDERS

17 mei 2019 – 19 juli 2019

Kitty Korver (1969) maakt sinds 2010 vilten wandobjecten. Haar viltobjecten vallen op door hun vaak grafische karakter. Hiervoor heeft ze een periode keramiek gemaakt. Een strakke vormgeving en onconventionele werkwijzen verbinden de twee disciplines en periodes. Lag het accent bij de keramiek vaak op ratio en toegepaste vormgeving, komt nu in de textiel ook het gevoelsleven aan bod. Haar werk is inmiddels in diverse Europese landen te zien geweest en gepubliceerd in boeken, tijdschriften en catalogi.

Begin 2017 lukte het weer om met keramiek in de weer te zijn, ze had het gemist. Porseleinen elementen deden daarmee hun intrede op de vilten schalen. Elk viltobject is uniek en heeft een warme, zachte uitstraling dit in tegenstelling tot de sterke afbeelding. Ze absorberen geluiden uit de omgeving wat een beschermende indruk zal geven.

De opening van deze tentoonstelling zal plaats vinden op **vrijdag 17 mei 2019 om 20.00 uur in het gemeentehuis te Urk**. Vooraf en na de officiële opening is er gelegenheid om de tentoonstelling te bezichtigen onder genot van een hapje en drankje. U bent van harte uitgenodigd.

Openingstijden gemeentehuis Urk:

Maandag t/m donderdag: 9.00-12.30 en 14.00-16.30

Vrijdagochtend: 9.00-12.30

